

A Fővárosi Ítéltábla a **felperes jogi képviselőjének neve, címe**) által képviselt felperes neve (**felperes címe.**) felpereseknek, az **alperes jogi képviselőjének neve, címe**) által képviselt alperes neve (**alperes címe** alperes ellen határozat hatályon kívül helyezése iránti perében a Fővárosi Törvényszék 2017. augusztus 22. napján kelt 29.P.20.363/2017/16. számú ítélete ellen a felperesek részéről 18., 19., az alperes részéről 17. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal hagyja helyben, hogy az indokolás 10. oldalának 3. teljes bekezdésében a sportesemény minősítésével, illetve engedélyköteles voltával kapcsolatos megállapításokat mellőzi.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 20.000 (húszezer) forint + áfa és 8.000 (nyolcezer) forint mértékű másodfokú perköltséget, míg a 48.000 (negyvennyolcezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes a keresetében az alperes elnökségének 129/2016.(XII.21.) számú, fegyelmi eljárásban meghozott határozatának hatályon kívül helyezését kérte alapszabályba és fegyelmi szabályzatba ütközése folytán.

Az alperes a kereset elutasítását indítványozta. Álláspontja szerint jogszabályi és alapszabályi követelményeknek megfelelt a fegyelmi eljárás és az azon meghozott fegyelmi határozat.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében az alperes elnökségének 129/2016.(XII.21.) számú határozatát hatályon kívül helyezte és kötelezte az alperest, fizessen meg a felperesnek 74.100 forint perköltséget.

Az ítélet indokolása értelmében a felperes szervezésében került megrendezésre 2016. július 29. és 31. napja között a budapesti IRONMAN 70.3. nemzetközi triatlon verseny. Ezt követően az alperes fegyelmi eljárást folytatott le a felperessel szemben. A fegyelmi bizottság 2016. november 23. napján kelt 3/2016. számú határozatában megállapította, a felperes vétkesen, szándékosan, több ízben megszegte az Alapszabály és a Verseny Szabályzat rendelkezéseit és ezért fegyelmi büntetésként pénzbírsággal sújtotta. Az alperes elnöksége mint másodfokú fegyelmi szerv a 129/2016.(XII.21.) számú határozatával az elsőfokú fegyelmi határozatot helyben hagyta. Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy az alperes az önkormányzatiság elve alapján nagyfokú autonómiával működő szervezet, amely a törvényi előírások, illetőleg felhatalmazása alapján megalkotott alapszabálya és fegyelmi szabályzata szerinti működési keretek között folytatja tevékenységét. Az alapszabály és egyéb szabályzatok kiterjesztő értelmezésének nem lehetett helye, azok csak a kógens szabályokkal összhangban voltak értelmezhetők. A sportfegyelmi felelősségről szóló 39/2004.(III.12.) Kormányrendelet (továbbiakban: Korm. rendelet) 2. § (3) bekezdésben foglalt szabályozással látszólagos ellentmondásban lévőknek tartotta az alperes fegyelmi

szabályzatában foglalt rendelkezését. Hangsúlyozta, hogy a Korm. rendelet 2. § rendelkezése kötelezően alkalmazandó, amelynek alapján a sportszervezetnek három vagy annál több tagú fegyelmi bizottságot kell választani. Ugyanakkor a (4) bekezdés már lehetőséget ad eltérő szabályokra. Az alperes fegyelmi szabályzatának 9. § (1) bekezdés második mondata a Korm. rendeletben foglaltaknak megfelelően határozza meg a fegyelmi bizottság tagjainak számát, azonban a (2) bekezdés rendelkezése vonatkozásában az alperesnek az eljárás során tett nyilatkozatait ellentmondásosnak minősítette. Megítélése szerint az alperes nem bizonyította, hogy a kógens jogszabályok alapján háromtagú bizottság hozta meg a határozatot. Megállapította, hogy a fegyelmi bizottságnak a fegyelmi szabályzaton túl saját ügyrendje nem volt, így nem látta megállapíthatónak, hogy a jelen esetben a fegyelmi bizottság elnöke kijelölte magát az eljárás lefolytatására, és miként vett részt a fegyelmi eljárásban a fegyelmi bizottság másik tagja. A Korm. rendelet a fegyelmi bizottságot mint testületet definiálja, ennek ellenére a felperessel szembeni fegyelmi eljárásban testületi döntés meghozatalára első fokon nem került sor. Ezáltal az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes megsértette a Korm. rendelet 2. § (3) bekezdésében foglaltakat. Álláspontja szerint a fegyelmi döntést hozó elsőfokú szerv nem megfelelő megalakítása olyan lényeges eljárási szabálysértés, amely a határozat hatályon kívül helyezését eredményezi. Miután a felperes csak a másodfokú határozat hatályon kívül helyezése iránt terjesztett elő kereseti kérelmet, ezért csak az elnökségi határozat hatályon kívül helyezéséről rendelkezhetett. Rámutatott, hogy az elnökségnek észlelnie kellett volna a súlyos eljárási szabálytalanságot, ezért az elsőfokú határozatot helybenhagyó határozata nyilvánvalóan téves. Hangsúlyozta, hogy a bírósági felülvizsgálati eljárás egy új eljárás, amelyben a bíróságot nem köötték a fegyelmi eljárásban az elsőfokú határozattal szembeni fellebbezésben foglaltak, csak a felperes által előterjesztett kereseti kérelem. Utalt arra, hogy fegyelmi eljárásról szóló értesítés megfelelt a fegyelmi szabályzat 11. §, 12. §-ában foglaltaknak, a fegyelmi határozat keltezését tartalmazott. Nem látta megállapíthatónak, hogy a felperes lemondott a másodfokú fegyelmi határozat bíróság előtti megtámadásának a lehetőségéről. Az IRONMAN versenyt sportrendezvénynek minősítette, mivel az megfelelt a 2004. évi I. törvény (Stv.) 77. § u) pontjában foglalt meghatározásnak, versenynek lehetett tekinteni, amely verseny szabályzattal rendelkezett, az alperes nem követett el szabálysértést, amikor a fegyelmi eljárást megindította és lefolytatta. Kiemelte, hogy a fegyelmi felelősség keretein belül az alperes rendelkezhetett, meghatározhatta az elkövetett fegyelmi vétséget. Az alperes fegyelmi eljárásban elkövetett eljárási szabálysértése már önmagában megalapozta a határozat hatályon kívül helyezését, ezért a tartalmi hibákra vonatkozó kereseti hivatkozást már nem vizsgálta. A perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján döntött, a felperesi képviselő ügyvédi munkadíját 30.000 forintban állapította meg és elszámolta a lerótt kereseti illetéket mint felmerült költséget.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes és az alperes élt fellebbezéssel.

A felperes fellebbezése az ítélet indokolása ellen irányult, mellőzni kérte az ítélet indokolásából az arra vonatkozó megállapítást, miszerint az IRONMAN az Stv. értelmében versenynek minősül, továbbá köteles lett volna az IRONMAN rendezvényt engedélyeztetni az alperessel. Fenntartotta álláspontját, hogy az alperes engedélyezési hatásköre nem terjedhetett ki az IRONMAN-re. Utalt az Stv. 77. § r) pontjára, q) pontjára, az 1. § (3) bekezdésére, az 5. § (1) bekezdésére, a 8. § (1) bekezdésére. Álláspontja szerint nem bizonyított, hogy a 2016. évi budapesti IRONMAN rendezvényen csak amatőr és/vagy hivatásos sportolók, vagy túlnyomó részt ilyenek vettek részt. Fenntartotta, hogy az IRONMAN szabadidős sport esemény, amin a résztvevők nem valamely sportszervezet képviseletében vesznek részt amatőr vagy hivatásos sportolóként, tehát a részvételnek nem feltétele, hogy az induló bármely sportszervezet tagja legyen. Az Stv. alapján a versenyszabályzat hatálya olyan verseny rendszerekre terjed ki, amelyekben hivatásos, illetőleg amatőr, de mindenképpen igazolt, versenyengedéllyel rendelkező sportolók vesznek részt.

Mindebből következően az IRONMAN nem tartozott az alperes versenyszabályzatának hatálya alá. Ebből következően az IRONMAN nem minősül versenynek. Sérelmezte, hogy e körben az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettségének sem tett eleget. Részletesen kifejtette, hogy az IRONMAN miért minősül szabadidős sport rendezvénynek. Előadta, hogy az alperes huszonhét éves fennállása óta soha nem folytatott le hasonló verseny engedélyeztetési eljárást, és nem kért verseny rendezési díjat. A versenyszabályzatot csak néhány hónappal az IRONMAN előtt módosította annak érdekében, hogy alkalmas legyen ilyen magas verseny rendezési díjat kérni.

Az alperes fellebbezése elsődlegesen az ítélet megváltoztatására, a kereset elutasítására, másodlagosan az ítélet akkénti megváltoztatására irányult, hogy a bíróság a Ptk. 3:37. § (1) bekezdésére figyelemmel újabb határozat hozatalára utasítsa. Támadta ezen túlmenően a perköltségre és az illetékfizetésre vonatkozó rendelkezést. Hangsúlyozta, hogy a 39/2004. évi (III.12.) Korm. rendelet a fegyelmi bizottságon belüli szervezet-rendszerről mint az eljáró tanács vagy fegyelmi biztos nem tartalmaz kötelező szabályt, a bizottságon belüli működési rend kialakítása tekintetében megengedő. Ezt támasztja alá az általa az elsőfokú eljárásban csatolt, számos sportági szakszövetség fegyelmi szabályzata. A Korm. rendelet 2. § (1) bekezdése is megerősíti, hogy a fegyelmi bizottság mint szervezeti egység esetében többféle eljárási alternatívát tesz lehetővé. A fegyelmi bizottságot felállította három fős létszámmal, tehát a kógens jogszabályi rendelkezést nem sértette meg. Az eltérő szabályozásra maga a jogszabály ad lehetőséget. Álláspontja szerint a Korm. rendelet nem írja elő, hogy mind a három fegyelmi bizottsági tag köteles eljárni, figyelemmel arra, hogy működési rendjét maga állapítja meg, melybe beletartozik az eljárási rend. Megítélése szerint csak a háromtagú fegyelmi bizottság fennálltát kellett bizonyítania, amit meg is tett, arra pedig kógens rendelkezés nincs, hogy a döntést a fegyelmi bizottságnak mint testületnek kell meghoznia. A Korm. rendelet értelmében a fegyelmi eljárást az elnök indította meg, és arra sincs tiltó rendelkezés, hogy akár tanácskozási jogkörrel, az elnök munkáját segítve egy másik fegyelmi bizottsági tag részt vegyen az eljárásban. A fegyelmi szabályzat értelmében is a fegyelmi bizottság képviselőjében a fegyelmi bizottság elnöke fegyelmi biztosként vagy esetleg több tagból álló tanácsban eljárhatott. A méltányossági kérelemmel kapcsolatban a Ptk. 6:8. § (3) bekezdésére hivatkozott, amely alapján a szavak általános értelme szerint is, a felperes elfogadta a fegyelmi határozatot, a kifejezett elfogadó nyilatkozat már önmagában megalapozza a kereset elutasítását. Sérelmezte, hogy az ítélet a fegyelmi eljárás másodfokú szervének határozatát helyezte csak hatályon kívül, nem rendezve a kérdéskört, hogy az elnökséget jogszabályi előírások betartásával új határozat hozatalra utasítsa, mivel a Ptk. 3:37. § (1) bekezdésre figyelemmel új határozat hozatal elrendelésének szükségessége fennáll. A perköltséget támadó fellebbezése tekintetében hivatkozott az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. § (1) bekezdés d) pontjára, valamint az Stv. 20. § (3) bekezdésére, miszerint teljes személyes illetékmentes, ezért a 36.000 forint eljárási illeték megfizetési kötelezettsége tekintetében az ítélet megváltoztatását kérte.

A felperes fellebbezési ellenkérelme a fellebbezését meghaladóan az ítélet helybenhagyására irányult. Fenntartotta az elsőfokú eljárásban kifejtett azon érvelését, hogy az alperes által hivatkozott levél jogorvoslati jogról történő lemondásként nem értelmezhető. Jogszabályi felhívásokkal részletesen rámutatott arra, hogy az alperes elmulasztotta megfelelően, jogszerűen megalakítani a fegyelmi bizottságot. Az új határozat hozatalára utasítás iránti kérelmet a Pp. 235. § (1) bekezdés alapján kérte figyelmen kívül hagyni. Hivatkozott a Fővárosi Törvényszék előtt 29.P.20.363/2017. szám alatt folyamatban volt eljárásra.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme a felperesi fellebbezés tekintetében helybenhagyásra irányult. Rámutatott, hogy a verseny honlapján maga a felperes nyilatkozta, hogy az alperes

versenyszabályzata alkalmazandó. Kiemelte az Stv. 67. § (1) bekezdés, 77. § u) pontját, valamint a verseny szabályzat és az alapszabály rendelkezéseit, amelyek alapján az engedélyezési köre kiterjedt a felperesi versenyre.

A felperes fellebbezése alapos, az alperes fellebbezése nem alapos.

Az alperes országos sportági szakszövetség. Az alperesre az Stv. 20. § (3) bekezdése alapján az Stv. rendelkezései az elsődlegesen irányadók, és amennyiben az Stv. eltérően nem rendelkezik, a Civil törvény és a Ptk. egyesületre vonatkozó szabályait kell megfelelően alkalmazni. Az Stv. 14. § (3) bekezdése kimondja, hogy a sportfegyelmi felelősségre, a sportfegyelmi eljárásra és a sportfegyelmi büntetésekre vonatkozó szabályokat a Kormány rendeletben állapítja meg, a sportszövetségnek - e törvény és a külön jogszabály alapján - sportfegyelmi szabályzatban kell meghatározni a sportszövetség sportfegyelmi eljárásának részletes szabályait.

Az Stv. 14. § (2) bekezdése értelmében a kiszabott másodfokú fegyelmi büntetéssel szemben 30 napos jogvesztő határidőben élhetett keresettel a bírósághoz a felperes. A felperes kereset indítási jogát a fegyelmi határozattal szemben nem a Ptk., hanem az Stv. 14. § (2) bekezdése alapította meg. Ebből következően nem a Ptk., hanem az Stv. rendelkezései alkalmazandók.

Az nem volt vitatott, hogy a keresetindítási jogvesztő határidőben benyújtásra került a keresetlevél.

Mindebből következően az alperes által lefolytatott fegyelmi eljárás törvényességét a bíróságnak az Stv. 12-14 §-ai, a 14. § (3) bekezdése, a fentebb már felhívott Korm. rendelet rendelkezései, valamint a jogszabályi felhatalmazás alapján az alperes által megalkotott fegyelmi szabályzat rendelkezései szerint kellett vizsgálnia. Az alperes által megalkotott fegyelmi szabályzat nem lehet ellentétben az Stv.-ben, illetve a Korm. rendeletben foglaltakkal. Az Stv. és a Korm. rendelet által adott felhatalmazás alapján, azok keretei között, a törvénynek és a Korm. rendeletnek a sport fegyelmi felelősségre és a sport fegyelmi eljárásra irányadó szabályai betartásával volt jogosult az alperes szabályozni a fegyelmi eljárást, megalkotni a fegyelmi szabályzatát.

A felperes az Stv. 14. § (2) bekezdés alapján előterjesztett keresete 2017. január 23. napján érkezett az elsőfokú bíróságra. Az alperes által hivatkozott méltányossági kérelem kelte 2017. január 31., amely a keresetlevél benyújtását követően kelt. E levélben kifejezett jogról való lemondás, nevezetesen a kereset indítási jogról való lemondás nem került kinyilvánításra. A tartalma alapján sem volt kereset indítási jogról való lemondásnak tekinthető, figyelemmel arra is - mint az elsőfokú bíróság rámutatott -, a kiszabott pénzbírság összegét vitatta. A felperes kereset indítási jogát az Stv. biztosította. E joggal élt a felperes a méltányossági kérelem benyújtását megelőzően. Mindezek alapján a kereset elbírálására az alperes által hivatkozott méltányossági kérelem nem volt kihatással.

A felperes a keresetét eljárási szabálysértésre és a fegyelmi vétség hiányára alapította. Az elsőfokú bíróság helytállóan vizsgálta elsődlegesen a fegyelmi eljárásra irányadó jogszabály, illetőleg az alapján alkotott alperesi belső szabályzat, így különösen a fegyelmi szabályzat rendelkezéseinek a megtartását. Az elsőfokú bíróság arra helytállóan mutatott rá, hogy a kereseti kérelem korlátai között kellett a támadott fegyelmi határozat törvényességét vizsgálnia. Ebből következően annak nem volt ügydöntő jelentősége a jelen perben, hogy a felperes korábban az elsőfokú fegyelmi szerv által hozott határozattal szemben a fellebbezését mire alapította.

A sportfegyelmi eljárás két fokú eljárás. Az Stv. és a Korm. rendelet és az ezek alapján megalkotott alperesi fegyelmi szabályzat meghatározza a sportfegyelmi eljárásban első- és másodfokon eljáró szervet.

A Korm. rendelet 2. § (1) és (2) bekezdésből következően a sport fegyelmi eljárás lefolytatására első fokon eljáró szervként sport fegyelmi bizottság hozható létre, a 2. § (3) bekezdés szerint a sport

fegyelmi bizottság legalább három tagból áll. A Korm. rendelet 2. § (4) bekezdés, 3. § (1) bekezdés 6. § (7) bekezdés, 10. § (1) bekezdés rendelkezéseiből következően az elsőfokú sport fegyelmi eljárás lefolytatására az eljáró szerv a sport fegyelmi bizottság. Eljáró szervről, illetve sport fegyelmi bizottságról szól a Korm. rendelet, mely megfogalmazásból, valamint a szerv és bizottság szavak általános értelméből is következően az elsőfokú fegyelmi eljárásban testületi szerv jár el. A Korm. rendelet 2. § (3) bekezdése kötelezően mondja ki, hogy a sport fegyelmi bizottság legalább három tagból áll. Mindebből okszerűen következik, hogy az elsőfokú sport fegyelmi eljárás lefolytatására legalább három tagból álló sport fegyelmi bizottság jogosult. Ebből az is következik, hogy sem az Stv., sem a Korm. rendelet nem teszi lehetővé, hogy fegyelmi eljárásban első fokon egy, illetve két személy járjon el. A Korm. rendeletnek a sport fegyelmi eljárásnak, az eljárásra jogosult szervezetnek és azok eljárási jogosítványainak a szabályozására tekintettel, e szabályozás keretei között, a Korm. rendelet által megengedett körben alkotott a fegyelmi eljárásra szabályokat az alperes. Ebből következően az alperesnek arra nem volt jogszabályi lehetősége, hogy az első fokon eljáró fegyelmi szerv létszámát három alatt határozza meg. A jogszabállyal ellentétes fegyelmi szabályzati rendelkezés jogszabálysértő. Ezért az alperes fegyelmi szabályzatának az eljáró fegyelmi szerv létszámára vonatkozó rendelkezése nem alkalmazható, azzal szemben a Korm. rendelet idézett rendelkezései irányadók a sport fegyelmi szerv megalakítására. Ezekből pedig az következik, hogy az elsőfokú fegyelmi szerv megalakítása nem volt jogszabályszerű, ezért a lefolytatott fegyelmi eljárás és az annak eredményeként meghozott határozat sem törvényes.

A jelen esetben az sem volt megállapítható, hogy az elsőfokú fegyelmi eljárásban a fegyelmi eljárást egy vagy két fegyelmi bizottsági tag folytatta le. A fegyelmi bizottság elnökén kívül az egyik tag részvételére utalás van, de nem állapítható meg részvétele pl. a határozat hozatalában. Az elsőfokú fegyelmi eljárásban eljárásra jogosult fegyelmi bizottsági tagok nem voltak egyértelműen megállapíthatók, így az alperes saját maga alkotta szabályainak sem felelt meg az elsőfokú fegyelmi eljárás lefolytatása.

Az eljárási szabálysértés miatt jogszabálysértő fegyelmi eljárás és az annak eredményeként hozott fegyelmi határozat jogszabálysértő volta okán szükségtelen volt a határozat törvényességét érdemben is vizsgálni. Így nem volt már releváns a jogvita elbírálásában, hogy a felperes által szervezett sportrendezvény ténylegesen versenynek, engedély köteles versenynek minősült-e. Ezért az elsőfokú ítélet indokolásának e körben tett megállapításait támadó felperesi fellebbezés megalapozott volt, a sportesemény minősítésével és engedély köteles voltával kapcsolatos megállapításokat ezért a Fővárosi Ítéltábla mellőzte az ítélet indokolásából.

A fellebbezés nem érintette, de ugyancsak mint nem relevánsat mellőzi az ítélet indokolásából a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet 10. oldal utolsó bekezdésében - amely a 11. oldalon folytatódik -, tett megállapításokat. Az eljárási szabálysértés megalapította a keresettel támadott határozat törvénysértő jellegét és hatályon kívül helyezését, ezért további, a fegyelmi vétség körében tett megállapítások a jogvita elbírálásában nem voltak ügyszöke.

A másodfokú bíróság egyebekben megjegyzi, hogy a sport fegyelmi határozat bíróság általi felülvizsgálata korlátozott, az Stv. csak kivételes és meghatározott esetekben ad lehetőséget a bíróságnak az egyébként autonóm alperesi sportszervezet működésébe történő beavatkozásra.

A Fővárosi Ítéltábla már korábban rámutatott arra, hogy a sport fegyelmi határozatokkal szembeni keresetindítási jogosultságot nem a Ptk., hanem az Stv. alapítja meg, ezért az Stv. rendelkezései alkalmazandók, amelyekből következően a fegyelmi határozatok megtámadására a Ptk. rendelkezései nem voltak alkalmazhatók.

Az Stv. nem szabályozza kifejezetten, hogy a bíróság a keresettel támadott fegyelmi határozat

felülbírálnak során milyen intézkedést tehet. Kifejezetten nem ad lehetőséget arra, hogy a bíróság új határozat hozatalára utasítsa az alperest, ezért az alperes erre irányuló fellebbezési kérelmének eljárási alapja nem volt.

Az alperesnek az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezését támadó fellebbezése sem volt megalapozott.

Az elsőfokú bíróság helytállóan a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján határozott a perköltség viseléséről. A Pp. 75. § (1) bekezdése szerint perköltség mindaz a költség, ami a felek célszerű és jóhiszemű pervitelével kapcsolatban akár a bíróság előtt, akár a bíróságon kívül merült fel, ilyen az eljárási illeték költsége is. A peradatok szerint a felperes a kereseti illetéket, 36.000 forintot megfizette, ez költségként merült fel nála, amelyet így a perköltségben elszámolás tárgyává tehetett az ügyvédi munkadíjon túlmenően. Az alperes illetékmentessége a Pp. 86. § (3) bekezdése értelmében nem érintette az ellenfél javára megítélhető perköltségek megtérítésének kötelezettségét, így a lerótt kereseti illeték felperes javára való megfizetési kötelezettségét. Az elsőfokú bíróság ezért az elsőfokú eljárásban felmerült költségek összegét helytállóan állapította meg, és annak viseléséről is megalapozottan határozott.

A fentebb kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdés szerint az elsőfokú bíróság ítéletét azzal hagyta helyben, hogy az elsőfokú ítélet indokolása 10. oldalának harmadik bekezdését, a sportesemény minősítésével, illetőleg engedélyköteles voltával kapcsolatos megállapításait mellőzte.

A felperes fellebbezése eredményes volt, az alperes fellebbezése eredménytelen, ezért a fellebbezési eljárásban felmerült költségek viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdés szerint határozott a Fővárosi Ítéltábla. A felperest ügyvéd képviselte, mely képviseléssel a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (4), (5), (6) bekezdés és 4/A. § (1) bekezdés szerinti ügyvédi munkadíj merült fel, amelyet a meg nem határozható pertárgy érték alapján, a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányosan állapított meg. A felperes oldalán költségként merült fel a lerótt fellebbezési eljárási illeték is.

Az alperes illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetékről a Fővárosi Ítéltábla az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdés szerint alkalmazandó 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdés és 14. § szerint rendelkezett.

Budapest, 2018. március 20.

. Németh László sk.

a tanács elnöke

Dr. Merőtey Anikó sk.
előadó bíró

Dr. Molnár Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hitelül: